

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง “พฤติกรรมการให้ความพึงพิงแก่บิดามารดาของบุตร” เป็นการศึกษาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการให้ความพึงพิงแก่บิดามารดาของบุตร และเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการให้ความพึงพิงแก่บิดามารดาของบุตร โดยเฉพาะปัจจัยตามแนวทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม และทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม โดยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นบุตรที่มีบิดาและหรือมารดายังมีชีวิตอยู่ จำนวน 310 คน บุตรเหล่านี้เป็นบุคลากรที่ทำงานอยู่ในสำนักงานเขตพญาไทและเขตพระนคร ซึ่งเป็นสำนักงานเขตในกลุ่มรัตนโกสินทร์(วังหลวงเดิม) ของกรุงเทพมหานคร

ข้อมูลจากการวิจัยใช้สถิติ เช่น ค่าเฉลี่ย และอัตราส่วนร้อยละ สำหรับสรุปข้อมูล ใช้สถิติไคสแควร์วัดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร และใช้สถิติ Gamma และ Cramer's V สำหรับวัดขนาดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

ผลการศึกษาวิจัยพบว่า ตัวอย่างกลุ่มนี้ส่วนใหญ่เป็นบุตรที่มีอายุต่ำกว่า 40 ปี มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีขึ้นไป เป็นผู้ที่แต่งงานแล้ว และมีฐานะทางการเงินอยู่ในระดับพอใช้พอจ่าย แต่ไม่มีเหลือเก็บ โดยส่วนใหญ่มีบิดามารดาอายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไป และยังใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน บิดามารดาเป็นผู้ที่มีสุขภาพดี และมีฐานะทางการเงินที่สามารถใช้จ่ายได้เพียงพอ และเหลือเก็บได้บ้าง

ผลการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการให้ความพึงพิงแก่บิดามารดา พบว่า บุตรส่วนใหญ่ให้การพึงพิงแก่บิดามารดาในระดับปานกลางขึ้นไป โดยให้การพึงพิงในด้านจิตใจเด่นชัดกว่าด้านอื่นๆ คือ ด้านร่างกายทั้งในภาวะปกติและภาวะเจ็บป่วย และด้านเศรษฐกิจ

สำหรับผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการให้ความพึงพิงแก่บิดามารดาของบุตรกับตัวแปรปัจจัยตามแนวทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ซึ่งประกอบด้วย การเห็นพฤติกรรมจากบิดามารดาในการให้ความพึงพิงแก่ปู่ย่า-ตายาย, การได้รับการสั่งสอนในเรื่องการตอบแทนบุญคุณคนในวัยเด็ก ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนปัจจัยตามแนวทฤษฎีการแลกเปลี่ยนทางสังคม มีเพียงปัจจัยการได้รับความสนับสนุนช่วยเหลือจากบิดามารดา กับปัจจัยการยึดมั่นในบรรทัดฐานแห่งการตอบแทนกลับคืนเท่านั้น ที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการให้ความพึงพิงแก่บิดามารดาของบุตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีขนาดความสัมพันธ์เมื่อวัดด้วยค่า Gamma ระดับปานกลาง